

Álom-asszony

Ábránd

Zákány Antal

A hűség csodás
országát kerestem én...
Föl-föltűnt előttem, de
reája nem találtam —
mentem, egy átkot vittem
a szívemben
hűsz beteges nyáron által...
egy nekem rendelt,
csúnya és álnok
egyedülvaló átkot,
minden öröm kísértéséből
az hogy kisegítsen...
Az volt számomra a minden...
a szent, a végzetes átok,
nekem, a gyávának,
a féregnek, a
senkinek hét
odarendelt merészség,
a kérkedő vitézség,
mi, ha futni akartam —
röhögve rámkialtott...
Mentem, tébolyultan,
nyavalyásan, sírva,
szánalomkérőn, zokogva, éjnek,
de rothadó szívemben mindig
a legtisztább tűz égett...

és így, már-már
megrogyant a térdem,
amikor egy bűzlő,
de varázslatos mocsárhoz értem:
és megmutatta, hogy
mi van a homlokomra írva!
... a kezemet fogta az átok!...
Es megálltam akkor...
Hol vagyok? — azt kérdeztem...
Emlékszem, millió éves
voltam, millió éves!
és, mint erős, szent,
egyedülvaló felhőn —
egy asszonyi lelken
csüngtem (talán holtan[?])...
O, ígért, áldott,
isteni semmi!...
de jó volt akkor lenni!...
... de azt, hogy ki voltam
akkor — meg ne kérdezd...
Millió éves voltam...
S a szeretet
dermedt szívemben volt már:
lobogó jégalakban!
De forrt az agyam,
már akkor forrott,
mint ma,
érthetetlen, furcsa üvegekben
kórok ellen — a kórok!
s akkor, ha jöttél volna,
hűség!...
rám kellett lehelned csak...
éreznem a selymed hűsét...
O, hűség! Akkor mi voltál?...
Országodat én
már-már érintettem —
tündökölt, fényellt,
mint pásztortűz az estben...
Hallottam, olvastam érző
lényekről, emberekről,
kik szeretet helyett követ,
vasat gyűjtenek,
holmi lomot, fétist,
s azt, hogy a könnyek
szentségéről könyvet
azok írnak, akik
nem tudják, mi a könny —
mert csak emberek:
behegedt sebek —
ezért is nem értik..

Mentem így csodás országod felé...
A tudás csírája már
bennem aludt —
tudtam: egyszer én
álmot látok —
és jött egy asszony —
a lelke jött csak
a testben...
De nem... egy árnyék volt vele —
ketten voltak —
jött az asszony az örülettel!...
Es üdvözölt, mint ismerőst,

megölelt, mint szerelmesét,
mint az életét,
a boldogságát!...
Es én, kurvák
és förtelmesek között a kurva,
kit erre a tiszta útra
az átok vezetett ki —
nem tudtam, nem mertem
gyermekien,
tisztán őt szeretni!...
Azt mondta: „Életem”!...
S én, szemben a pokollal
s a tisztaságnak háttal —
(O, tébolyulásom!
Atok-örök gondom!)
csak azt mondtam,
örökké azt kérdeztem:
„Most mire gondol?
Mit érez irántam?”...

...„O, édes! Értsd meg:
én nem vagyok az
asszonyok közül való asszony...
más vagyok, mint a többi!...
jaj, mindenségem...
éltem én férfivel már,
förtelmes, égő kinnal,
száz halállal és
feltámadással a taqjaimban!
Mérhetetlen undorral éltem,
rothasztó undorral —
de sohasem kéjben!...
Hidd el: így, soha téged
senki nem szeretett még!
Ugy öllelek, hogy a halálból,
a széthulló hamuból is
visszaölelnélek!...
De bocsáss meg,
megbocsáss te...
nem tudom, hogy mi a kéj...
Nem ismerem a vágyat...
nem kívánlak”...
S gondoltam akkor:
„Ez nem is asszony...
Nincsen kéje,
nincs asszonyi lénye!...
Nem sárból való,
a mulandó kéinek
elporló sarából —
e földi földből...
De jött valahonnan.
(valamihől mégis létez,
mert kín, őrlítő gyötrelem,
kimondhatatlannul édes!),
valahonnan feljön,
örületem, sejtjeim zúgó
fajongó univerzumából,
mint örökléthe holt,
tündöklő Hold, —
hídegen és szentül
mindenen átvilágol”!...
„Ki vagyok én?” — kérdeztem akkor...
Halkan mondta: —

„A boldogságom...
De lehetnél bárki,
élhetnél bárhol,
a szívembe lopnálak!
A lelkembe hurcolnálak,
mint holt magzatát az állat,
a vérembe temetnélek,
örjöngve belesiratnálak,
mert nekem te vagy csak —
az élet!”...

O, lehet-e így szeretni ma?!...
Lehet-e így szeretni holnap?!...
Csúf, ósálatok lettünk
mi, nem vagyunk
szépséggel érző lények!
Förtelmes gyökér a kínba;
átok mindenünkre!
Atok a hamvainkra!
Jaj, mivé lettél bennünk, tiszta
szépséges szerelem-lényeg!?...
Rút, véres genny vagyunk
mi emmagunknak,
döglesztő pokol másnak!
Tipor minden ölelésünk,
utána romot,
jajt és pusztulást hagy!
S a nyálunk. ez az ós,
szűz humuszra csöppent harmat,
a fröccsenő, bitang
méregoldat,
egy szent szerelmi emlék
hevének fokán
is, minden élettől kihalt
mocsár marad csak —
szívünk! lelkiünk! ó,
te szerte hasadozott
szik, elvadult bozót,
te sivatag! Naptalan!
kopár!...

Es újra kérdezte:
— „Érte-d-e, érzed-e ezt a szót:
„szentem”?...
O, ha kitéphetném a lelkem
a két kezemmel...
lelkemet, ez örök-fájdalom vertet...
elhínnéd-e, hogy híven szeretlek?...
Halljad és emlékezz mindenkorra!
Írd föl a véremmel,
ezzel az árva,
kitagadott vérrel —
én nem vagyok asszony
az asszonyok közül való!
A hűség az én vezérem!
Nincsen és
nem lehet ringyó-büszkeségem!
esküszöm, semmi szégyen
nem köt így a porba!
Arva hajítás vagyok,
de igaz-asszony-magból!”...

En:

„Hiszem, hiszem, hogy szeretsz!
Hiszem, hogy hű vagy!
Aldott, egyedülvaló hűség!
Pokoli sötétben
egyedüli fényjel!
En elragadott törvényem,
érvénytelen, eldobott szabályom,
árva tűz te!
Im, a lelkembe fogadlak
örökre, s lehellek
tisztító, nagy bajnak,
hogy ottan lángolj!”...

O, hűség? Csodálatos ország!
Hát elértelek végre...
Már-már este érkeztem meg...
Mégfáradt lélek
én, küszöbödön által lépek
s levetek magamról minden terhet,
egy átok bizonyosságot,
amit, im, egy
pillanatnyi fényév széthord,
én nagy szomjúságomban égve
(emlékezve porladó,
ősdalnokok búsongó énekére)
magamba iszlak, te
ábrándnak gúnyolt forrás,
te lélekkel tűző fénypont!...

Es áldom én a jelet,
mely egy várt, képletes csókkal
és tiszta öleléssel,
marcangoló, gyűlölt magányomban
váratlanul felém intett —
amelynek jegyében a lelkem
gyermekivé mostam
s forró, szűz porodból, im,
a szívem sebeire hintek...
S legyen áldott egyedüli lényed —
az álom-asszony!
Nekem az egyetlen lakód,
a drága, árva lélek,
kit minden órában megöltem már-már
(pusztulásom romjai alatt!)
a reménytelen bajból,
a választott kínok ízeiből épült
talányos élet-alak,
ki forróbban, virázzóbban minden
szentül áhított nyárnál —
örökre a szívembe hajolt...

